

Ressò

gener 18

DÉU AMB NOSALTRES

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

On trobar la felicitat

El temps de Nadal ens invita a trobar-nos en família, a superar desavinences, a ser portadors de pau, perdó, amor, alegria. Quin regal que ens ha fet el Senyor amb el do de la fe, creure en Jesucrist i amb tot el que Ell ens diu! Aquí hi ha el tresor de la felicitat. Aquest tresor el tenim els cristians. Per això és lògic que els cristians podem ser més feliços que els creients d'altres religions. Un pot tenir moltes contrarietats, dificultats, sofrències, fins i tot el martiri, i ser feliç. Quants màrtirs avui dia! també els profetes, com Habacuc,3,17-19: "Cert que la figuera no té fruit ni veiem la collita dels ceps, l'olivera no ha pensat a produir i els camps no donen res per a menjar, no queda cap ovella als corrals ni cap bou a les estables. Però jo celebraré el Senyor feliç de veure que Déu em salva. El Senyor Déu és la meva força".

Mirem Jesús, fins i tot en la seva passió: "Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió...". També, des de la creu, Ell perdonava, estimava, ens donava Maria per Mare, oferia el paradís al malfactor... Mirem Maria amb el seu càntic: "La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Deu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa..."

Exulta de felicitat, que no perdrà mai, ni en la passió al peu de la creu, i sobretot en la Resurrecció i la vinguda de l'Esperit Sant, envoltada dels apòstols com a Mare de l'Església. I nosaltres per la fe creiem que som fills i filles de Déu, i que Jesús fa camí amb nosaltres, el mateix Jesús de Betlem crucificat i ressuscitat que és el nostre aliment en l'Eucaristia. Això és la felicitat.

Per això, per molt poca cosa que ens puguem veure, per molt desvalguts, per moltes desgràcies que hàgim viscut en la vida, per molt pecadors que hàgim sigut, per molt mal que hàgim fet... el Senyor ens surt a l'encontre, com a Pere que l'havia negat, i ens diu: "m'estimes?". Té set del nostre amor. La felicitat és això: saber-se estimat i estimar. I el màxim de felicitat és saber-se estimat per Déu i estimar-lo. Déu no falla mai, és fidel i ens estima amb amor etern. Estimar-lo ja depèn de nosaltres. Depèn, doncs, de nosaltres de tenir la felicitat ja ara i aquí.

Són molts els qui han descobert la felicitat, com Sta. Bernardeta, fins a morir

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Déu amb nosaltres

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

d'amor; o com el qui ha escrit el salm 62: " Vós, Senyor, sou el meu Déu, de bon matí jo us cerco. Tot jo tinc set de vós, per vós es desviu el meu cor, com terra eixuta sense una gota d'aigua. Jo us contemplava al vostre santuari quan us veia gloriós i poderós. L'amor que em teniu val més que la vida....

Quan des del llit us recordo, passo les nits pensant en vós, perquè vós m'heu ajudat, i sóc feliç sota les vostres ales. La meva ànima s'ha enamorat de vós..."

Mn. Josep Mª Aresté

Espai de reflexió i pregària

El evangelio domesticado

Muchas veces descartamos textos evangélicos que nos resultan difíciles de comprender. Por ejemplo: que lo que hacemos a los pobres, se lo hacemos a Jesús, que a los pequeños les han sido revelados los misterios del Reino ocultados a los sabios y prudentes, que en el Magnificat se diga que Dios ha derribado del solio a los poderosos y exaltado a los humildes, que en las bienaventuranzas se proclame que los pobres son felices y se lance un ¡ay a los ricos!, que Dios prefiera la misericordia a los sacrificios... Incluso nos parece correcto que el hermano mayor de la parábola del hijo pródigo no quisiese participar del banquete festivo.

Tampoco nos convence escuchar que hemos de cargar con la cruz cada día y más bien sintonizamos con Pedro cuando se niega a aceptar la pasión de Jesús. No nos gusta escuchar que hemos de nacer de nuevo, ni acabamos de entender eso de que Dios mora en nosotros, ni aquello de que donde haya dos o tres reunidos en su nombre, él está presente. Tampoco nos hemos tomado en serio lo de no llamar a nadie padre ni maestro, pues llamamos padre a los sacerdotes, excelencia a los obispos, eminencia a los cardenales y santidad al Papa. Tampoco nos gusta en absoluto escuchar que hemos de estar vigilantes, porque el Señor vendrá cuando menos lo pensemos. Y eso de la resurrección nos resulta tan extraño que preferimos pensar que el alma es inmortal, como decían los filósofos griegos y los sabios romanos.

A muchos varones escandaliza que unas mujeres ungieran los pies de Jesús con perfumes y lágrimas, que la hemorroísa le tocara el fleco del manto y que una mujer sirofenicia hiciese cambiar de planes al mismo Jesús. Tampoco gusta que Jesús se apareciera primero a las mujeres y que les encargase anunciar la resurrección a los discípulos.

En resumen, vamos acomodando el evangelio a nuestro estilo de vida, mundanizamos la Iglesia, **vivimos un cristianismo burgués, sin cruz ni resurrección, con una religión a la carta**. Domesticamos el evangelio, lo mutilamos, lo acomodamos y lo volvemos políticamente correcto. Hemos transformado la Navidad en la fiesta del consumo. La sal ha perdido su sabor, nos hemos convertido en piadosos fariseos que cumplen ritos y normas exteriores, la fe se reduce a una especie de bechamel que cubre por fuera pero no transforma la vida. ¿Nos extrañará que muchos jóvenes y no jóvenes, hombres y mujeres, se alejen de este estilo de Iglesia? ¿Resulta raro que el Papa Francisco hable de reformar la Iglesia? No podemos extinguir el fuego del Espíritu.

Víctor Codina

“No anem a Missa per donar quelcom a Déu, sinó per rebre d’Ell el que realment necessitem”

La Santa Missa. Per què anar a Missa el diumenge?

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuant el programa de catequesi sobre la Missa, avui ens preguntem: per què anar a Missa el diumenge?

La celebració dominical de l'Eucaristia és el centre de la vida de l'Església (cf. Catecisme de l'Església Catòlica, n. 2177). Com a cristians anem a Missa el diumenge per trobar el Senyor ressuscitat, o millor per deixar-se trobar per Ell, escoltar la seva paraula, alimentar-se a la seva taula, i així convertir-se en Església, és a dir el seu Cos místic que viu en el món.

Ho van comprendre, ja des del principi, els deixebles de Jesús, que van celebrar l'encontre eucarístic amb el Senyor el dia de la setmana que els hebreus anomenaven “el primer dia de la setmana” i els romans “dia del sol”, perquè en aquell dia Jesús

havia ressuscitat d'entre els morts i s'havia aparegut als deixebles, parlant amb ells, menjant amb ells, donant-los l'Esperit Sant (cf. Mt 28,1; Mc 16,9.14; Lc 24,1.13; Jn 20,1.19), tal com ho acabem de sentir en la Lectura bíblica. També el gran vessament de l'Esperit en la Pentecosta va passar en diumenge, el cinquantè dia després de la resurrecció de Jesús. Per aquestes raons, el diumenge és un dia sagrat per a nosaltres, santificat per la celebració eucarística, presència viva del Senyor entre nosaltres i per nosaltres. És la Missa, doncs, que fa cristià el diumenge! El diumenge cristià gira al voltant de la Missa. Quin és el diumenge, per a un cristià, que no hi ha trobada amb el Senyor?

Hi ha comunitats cristianes que, malauradament, no poden gaudir de la Missa tots els diumenges; malgrat això elles estan cridades, en aquest dia

Col·laboracions

sant, a reunir-se per pregar en nom del Senyor, escoltant la Paraula de Déu i mantenint viu el desig de l'Eucaristia. Algunes societats secularitzades han perdut el sentit cristià del diumenge il·luminat per l'Eucaristia. És una llàstima això! En aquests contextos cal reactivar aquesta presa de consciència, per recuperar el significat de la festa, el significat de la joia, de la comunitat parroquial, de la solidaritat, del repòs que refà l'ànima i el cos (cf. Catecisme de l'Església Catòlica, nn. 2177-2188). Tots aquests valors l'Eucaristia els fa presents, diumenge rere diumenge. Per això el Concili Vaticà II ha volgut ressaltar que «el diumenge és el dia de festa primordial que s'ha de proposar i inculcar en la pietat dels fidels, de tal manera que sigui en realitat un dia de joia i d'abstenció del treball» (Const. Sacrosanctum Concilium, 106). L'abstenció dominical del treball no existia els primers segles: és una aportació específica del cristianisme. Per tradició bíblica els hebreus descansaven el dissabte, mentre que en la societat romana no hi havia un dia a la setmana de descans de treballs servils. Va ser el sentit cristià del viure com a fills i no com a esclaus, animat per l'Eucaristia, que va fer que el diumenge fos – quasi universalment – el dia del repòs. Sense Crist estem condemnats a ser dominats per la fatiga de la vida quotidiana, amb les seves preocupacions, i de la por del demà.

L'encontre dominical amb el Senyor ens dona la força de viure l'avui amb confiança i coratge i d'anar endavant amb esperança. Per això nosaltres els cristians anem a l'encontre del Senyor el diumenge, en la celebració eucarística.

La Comunió eucarística amb Jesús, Ressuscitat i Vivent per sempre, anticipa el diumenge sense fi, quan ja no hi haurà ni cansament, ni dolor, ni dol, ni llàgrimes, sinó només la joia de viure plenament i per sempre amb el Senyor. També d'aquest benaurat respòs ens en parla la Missa del diumenge, ensenyant-nos, en el flux de la setmana, a confiar-nos a les mans del Pare que és al cel.

Què podem respondre a qui diu que no serveix de res anar a Missa, ni tan sols els diumenges, perquè l'important és viure bé, estimar els altres? És veritat que la qualitat de la vida cristiana es mesura per la capacitat d'estimar, tal com va dir Jesús: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus si us estimeu els uns als altres» (Jn 13,35); però com podem practicar l'Evangeli sense obtenir l'energia necessària per fer-ho, un diumenge rere l'altre, en la font inesgotable de l'Eucaristia? No anem a Missa per donar quelcom a Déu, sinó per rebre d'Ell el que realment necessitem. Ho recorda la pregària de l'Església, que s'adreça a Déu així: «Tu no necessites la nostra lloança, però per un do del teu amor ens crides a donar-te gràcies; els nostres himnes de benedicció no fan créixer la teva

Col·laboracions

grandesa, sinó que obtenen per a nosaltres la gràcia que ens salva» (Missal Romà, Prefaci comú IV).

En conclusió, per què anar a Missa el diumenge? No n'hi ha prou responent que és un manament de l'Església; això ajuda a preservar-ne el valor, però amb això sol no n'hi ha prou. Nosaltres cristians necessitem participar en la Missa dominical perquè només amb la gràcia de Jesús, amb la seva presència viva en nosaltres i entre nosaltres, podem dur a la pràctica el seu manament, i així nosaltres podem ser els seus testimonis creïbles.

Papa Francesc, a Les homilies del papa Francesc

Un camí a seguir...

En la última reunió de la coordinadora el nostre bon amic, i membre de la dita coordinadora des de fa molts anys, ens va dir que per motius de l'edat ja no vindria a les nostres trobades, però és va voler acomiadar amb un emotiu regal per a Vida Creixent, com és una cançó composta per ell, tant la lletra com la música.

Gràcies Frederic per la cançó, però també per tot el treball i l'esforç que al llarg dels anys has dedicat a VIDA

CREIXENT. Que por molts anys puguis seguir formant part del nostre moviment. GRÀCIES.

UN CAMÍ A SEGUIR...

Som un grup de Vida Creixent **l'amistat** és la fita, i sentim un fort desig d'estimar a qui més ho necessita.

L'esperit de Déu que bufa sovint enforteix la nostra alegria, com **apòstols** d'una gran unitat visquem amb pau i harmonia.

Déu és amor, un amor incomparable, si ens estimem obtindrem el seu perdó, no defallim ni ens mostrem pessimistes, ser realistes, ser optimistes, es quelcom necessari,

Siguem capaços, obrim els braços i apropant-nos a Déu Pare, abracem-lo eternament.

(A la pàgina següent, la música)

Col·laboracions

UN CAMÍ A SEGUIR

Frederic Gutés Pujadas

som un grup u-nit de vida creient l'uni-tat és la nostra fi-ta, i sen-
tim un fat de sig des-ki-mar a qui més he re-ic-si-en-ça a l'es-pe-rit de Déu que
bu-ja so-vent en-fer-teix la nos-tra al-gu-ia. a com a-pòs-tes d'ú-n gran u-ni-tat vis-
quem amb pau i tre-co-vi-a. Déu és a-mor un a-mor in-com-pa-
ra-ble, si-ens es-ti mem ob-hi-drem el seu per-de,
mo de-fa-nim-ni-gos mes-trem-dans po-si-mia-tes, ser re-a-
lis-tes, ser ep-hi-nis-tes és que com molt ne-ces-sa-ri,
si-yem ca-pa-ges, o-brim els bra-ces i a-pe-part-nos a Déu
pare — abn-rem-fe eter-na-ment.

Quin és l'origen del pessebre a les llars?

Nombroses famílies han posat aquests dies el pessebre a casa. Figures d'argila, de ceràmica, de fusta, representant només el naixement o amb infinitat de personatges, fins i tot hi ha qui col·loca un pessebre amb clics de playmòbil. N'hi ha infinitat de possibilitats, però d'on sorgeix aquesta tradició? Quin és l'origen del pessebre a les llars? Ens hem apropat fins al convent dels caputxins de Sarrià per parlar amb fra Valentí Serra, arxiver de l'orde, sobre aquesta tradició.

Ens hem de remuntar vuit segles enrere i fixar-nos en que feia aleshores sant Francesc d'Assís. Era la vigília de Nadal de l'any 1223 quan el sant va voler donar una visió plàstica del misteri que s'estava celebrant. S'explica que va agafar un bou i una mula de veritat i ell, revestit de diaca, va cantar l'Evangeli. D'aquesta experiència comencen a col·locar-se en convents, monestirs i catedrals, pessebres monumentals, grandíssims, "perquè la gent visualitzés de manera catequètica que el Fill de Déu entra en la nostra història i es fa carn d'una manera visible", explica fra Valentí.

El Misteri entra a les llars

Però aleshores, entra en joc el franciscanisme d'inspiració caputxina. Durant els segles XVII i XVIII el franciscanisme té una gran intuïció, calia reduir aquelles figures monumentals i possibilitar que el pessebre, el Misteri, entrés dins les cases de les famílies. Comença així la tradició de muntar el pessebre a les cases, i es fa tenint en compte la realitat i idiosincràsia de cada indret. Això explica que el pessebre provençal, el pessebre napolità, balear, el pessebre català, estigui inserit en el nostre paisatge i que les figures siguin gent de la nostra tradició i del nostre poble, que surtin pagesos, oficis. "La vida de cada dia que és salvada per Jesucrist i que entra de manera senzilla, humil, amb pobresa i humilitat".

El pessebre arqueològic

Posteriorment, a inicis del segle XX, en funció de la pujança cultural dels pobles i sobretot de Catalunya, neix el que podríem anomenar pessebre arqueològic o

Col·laboracions

historitzant. Diorames perfectes, amb imatges de Terra Santa, camells, palmeres, però que va causar una gran controvèrsia. “Els de la cultura popular, i entre ells el pare Basili de Rubí que va escriure un llibre ‘L’art pessebrístic’, es van revoltar contra aquesta concepció del pessebrisme perquè no era de tradició popular”, recorda Fra Valentí.

Entrava igualment a les cases, “però era arqueològic, més fred potser”. En aquella època el pessebre popular era viu, tenia una progressió segons els esdeveniments del relat bíblic. Primer apareixien Josep i Maria que buscaven el lloc, després es posava el bou i la mula però l’infant encara no; quan ja naixia es posaven els pastors que adoraven, quan s’apropava l’epifania es treien els pastors i es col·locaven els reis, que venien de lluny i els anaven apropant. Quan venia la setmana dels barbuts es nevava el pessebre, quan era Sant Antoni Abad tots els animals es posaven a prop del portal, “era un pessebre viu i les famílies anaven instruint en funció del moment”. El pessebre es convertia en espai de pregària, de cantar nades, de retrobament, “ajudava al clima familiar i a seguir de manera popular el relat del temps litúrgic”.

En aquell temps també es va posar en valor la figura del nen Jesús. En una època amb tanta mortaldat infantil i on l’Infant era mà d’obra, el franciscanisme va voler valorar l’Infant, el nen.

Quan s’ha de col·locar el pessebre?

Hi ha qui el col·loca per la Puríssima, d’altres per Santa Llúcia. A la ciutat de Barcelona últimament es col·loca el pessebre per la Immaculada. “Jo diria que ve marcat molt pel tema comercial, els llums, els aparadors, inciten a posar el pessebre”. Tradicionalment, però, es posava per Santa Llúcia perquè és quan tímidament comença a allargar-se el dia i com santa Llúcia és una santa que vol dir llum és una santa molt de l’Advent. El desmuntatge del pessebre es feia tradicionalment per a la Candelera, el 2 de febrer, data que a Itàlia encara es manté. Àngels, ovelles, pastors, reis mags, caganers... què ha de tenir un pessebre? Fra Valentí explica que «el pessebre ha de tenir el portal de Betlem, tot i que també és molt tradicional en el pessebre català el bou i la mula». Des del preromànic ja l’Infant Jesús està entre el bou i la mula, que són els qui l’identifiquen com el Messies, “això sempre s’ha posat en el pessebre, l’identifiquen i també li donen escalf amb l’alè”.

L’arxiver dels caputxins reconeix que després del portal “es fa de més i de menys”. L’àngel, l’estel, els pastors... “en el pessebre català és molt tradicional l’escena de l’anunciació als pastors, aquell foc amb el pastor estirat a l’olla, és potser la figura més catalana de totes!”.

Glòria Barrete –CR

Aturar-se. Cicle B. Cercant el Rei

Tots saben la historieta dels Mags de l'Orient. Un fet que té el fonament catequètic en l'evangeli de sant Mateu.

Una narració que no és històrica estrictament. I heus ací que aquests personatges, un xic enigmàtics, els trobem davant un infant.

Els savis vénen de l'Orient guiats per un signe cosmològic: els altres obeeixen i estan al servei del verdader rei, de l'únic sobirà.

On és aquest Senyor? No el reconeixen pas en el rei Herodes.

Aquesta manifestació que ha arribat des de lluny ens mostra que Jesús ha estat reconegut i adorat pels pagans idòlatres.

Per tant la recerca de Déu no és tancada a ningú. La salvació afecta a tothom, no és patrimoni solament dels jueus.

L'Epifania és "un segon Nadal". És el Nadal dels pagans, dels nostres avantpassats. Nosaltres no venim de la cultura jueva.

Jesús ha vingut d'allà dalt, del cel: ell és el fill de Déu. Tot ens parla de Déu, tot és de Déu: els estels, el mar, la neu i la pluja.

Jesús es manifesta fora del seu poble, i el seu poble serà l'església universal, serà la nova Jerusalem, no el fort de la muntanya de Sió.

Jesús rebutjat pels seus, és escollit pels de fora.

Els astròlegs de lluny, deixen les seves comoditats i pregunten quan s'apaguen les seguretats.

A nosaltres, cristians de la vella Europa, ens espaterra i esvera qualsevol risc i aventura; volem una fe-estrella de pòlissa de seguretat. La Fe certa pampallugueja com d'intermitent, incessant i continu de L'Església.

Mn. Pere -diaca

M'han fet un molt bon regal i vull compartir-lo. És un àlbum de tres CD amb un enregistrament de l'**Oratori de Nadal** de Joan Sebastian Bach. L'autor el va titular: **Oratori per al temps del Naixement de Crist**. L'enregistrament està fet a Alemanya, el director és Karl Richter i l'orquestra, cor i solistes són d'autèntic luxe. Acompanya l'enregistrament un fulletó en tres idiomes: alemany, anglès i francès. Després d'un petit article, molt interessant, en què es donen dades històriques, literaris i musicals, es reproduïxen els textos dels cantables.

El fullet també ens informa del que és un Oratori i quina és la seva època de naixement i expansió. I per què es diu així. Pren el nom, al segle XVI, dels oratoris de sant Felip Neri, en què es realitzaven exercicis en forma de diàlegs espirituals. Aquest model fou aviat convertit en un gènere musical amb textos sagrats, seguint l'esquema del gènere operístic tan grat als italians. No sense protestes dels sectors més rigoristes. A meitat del segle XVII, Giacomo Carissimi va produir una obra clau: el seu oratori **Jeftè**, que va ser immediatament imitada. A Alemanya aquest model va ser àmpliament seguit. I avui són dos alemanys, Bach i Haendel, els recordats com els grans autors d'oratoris. Potser el més entrañable i conegut sigui el de la **Passió Segon sant Mateu** de Bach.

Seguint les pautes i models de l'òpera, però sense el seu moviment escènic, en els oratoris trobem: simfonies, reci-

tatius, àries, cors ... Els solistes responen a les veus conegudes per l'òpera: soprano, contralt, tenor, baríton, baix ... I l'orquestra, naturalment. De vegades una gran orquestra.

L'Oratori de Nadal de Bach, té sis parts. Les tres primeres són per al dia de Nadal i els dos dies següents. La quarta part per a la festa de Cap d'Any, la cinquena per al primer diumenge de l'any i la sisena per al dia de l'Epifania.

En l'esquema, el recitatiu sol respondre al personatge anomenat Evangelista. Són a càrrec seu els textos evangèlics. Les àries (oracions i exhortacions) es reparteixen entre els solistes, així com algun recitatiu amb textos trets dels salms o dels profetes. El cor representa el poble que lloa, suplica, dialoga ... i sol tenir una gran representativitat. De fet en molts oratoris les peces més cuidades, estimades i recordades són les corals. Aquest oratori pot escoltar-se seguit o repartit cada part al seu dia, per pregar. Una de les meves peces favorites és el coral final del tercer dia: que Jesús sigui sempre el meu guia / que Jesús romangui sempre a prop meu / que Jesús sigui el meu únic desig / que Jesús estigui sempre en tots els meus pensaments / Jesús, no em deixis defallir.

BON NADAL

PD. Si no voleu fer la despesa, o no teniu algú que us faci el regal, en les pàgines de Ràdio Clàssica, on podeu accedir per ordinador, trobareu versions per gaudir-lo.

Agenda 2018

TEMARI DEL
CURS 2017-2018,
"PRIMAVERA EN
LA TARDOR DE LA
VIDA", DE MN.
JUAN MANUEL
BAJO
LLAURADÓ

Gener

Dijous 11: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – ON TROBAR LA FELICITAT? (FELICITAT)

Dimecres i dijous 24 i 25: Curset Vida Creixent

Matins de 9:30 a 13:30, per ampliar i aprofundir el coneixement del Moviment. Al carrer Valencia 244, planta 4a, sala d'actes. Cal inscripció a la secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Febrer

Divendres 2: Celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 12 del matí. Presidida per Mons. Sergi Gordo. Obert ha tothom, us hi esperem.

Dijous 8: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – LA JOIA DE COMPARTIR (COMPARTIR)

Març

Dijous 1: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – SER LLUM PER ALS ALTRES (GENEROSITAT)

Abril

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII – INSTRUMENTS EN MANS DE DÉU (SERVEI)

CANDELERA 2018 XXX DIADA DE LA GENT GRAN

Dijous 2 de febrer, a les 12 del matí
Basílica Parroquial de Sant Josep Oriol
(c/Diputació, entre Villarroel i Urgell)

Celebració eucarística presidida per l'Emm. i Rvdm.
Mons. Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe Auxiliar de Barcelona

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN